

yeni sahne yeni bir kültürel kayıp daha

1956 yılında inşa edilen, Ankaralı sanat severlere tiyatro hizmeti veren Yeni Sahne yarım asırlık tarihiyle beraber, modern zamanların tüketim gerçeğinin temellerine gömülüyor. Bir ülkenin başkentinin tek düze mimarisine, boyalı bir halkanın daha eklenmesine Ankara halkının çoğunluğunu duyarsız kalıyor. Canşenliği Oyuncuları'nın "Beden Ayetleri" adlı sokak tiyatrosunu sahnelemesinin ardından tiyatro sanatçılarıyla vatandaşlardan oluşan "Yeni Sahne Bizim" korteji, Konur Sokak'a kadar yürüdü.

Devlet Tiyatroları'ndan yapılan açıklamada, tahliye kararının Aralık ayında ellerine geçtiğini belirtildi. Tüm hukuk yollarını denediklerini belirten Devlet Tiyatroları yetkilileri, Ormancılar Derneği ile bağlantı kurarak Yeni Sahne'yi kaybetmemek için ellerinden geleni yaptıklarını, konuyu gündemden düşürmemek istediklerini ve imza kampanyası başlattıklarını söyledi. Bu arada Yeni Sahne'nin kapatılmaması için yaklaşık 50 bin imza toplandığı belirtildi.

Başkent'te yüzlerce tiyatro oyununa ev sahipliği yapan Yeni Sahne'nin kapanmasına çalışanların direnişi somut bir neticeye henüz ulaşmamış olsa da, Yeni Sahne'nin kültürel mirasına sahip çıkanların sesleri az da olsa yankılanmaya başladı diyebiliriz. Ama ne yazık ki halen Ankara halkının desteği yetersiz kalmaktadır. 1949 yılında özerk yasası ile kurulan Devlet Tiyatroları'nın Ankara'ya kazandırdığı beşinci sahne olan Yeni Sahne Devlet Tiyatroları, 1960 yılında yayınlanan aylık sanat ve program dergisinde Yeni Sahne'yi "başkent seyircisine bir armağan" olarak niteliyordu.

Mimarlar Odası ise Yeni Sahne'nin kentin belleğindeki bir yapı olduğunu belirterek, Mimarlar Odası olarak konunun taraflarıyla görüşmelerini sürdürdüklerini ifade edildi. Yapının yıkılmaması gerektiğini, yıkılmadan da onarılabileceğini, gerekeni yapmaktan kaçınmayacaklarını, Ormancılar Derneği ile müteahhitlere taraflarınca ifade edildiğini söylüyorlar.

Eleştiri okların hedefi olan Türkiye Ormancılar Derneği ise haksız biçimde ve tek taraflı olarak, dernek yönetimi ve emekçi ormancuların yıpratılmaya çalışılmakta olduğunu, "Yeni Sahne Yıkılmasın"; "Yeni Sahne Yenilensin" fikrinde olduklarını söyleyerek kendilerini savunmaktadır. Şinasi Sahnesi'nin adını kurtaracağım diye trilyonlarca lira harcayan ve halen on binlerce Yeni Türk Lirası aylık kira ödeyen düşünce, yıllardır sanat ve gerçek sanat emekçilerine Yeni Sahne'de kanat geren 50 yıldır koruyan ormancılara saldırma ve bunu haksızca yaygınlaştırmakta olduklarını iddia etmektedirler. Böylesine dar bütçeli bir derneğin bu tiyatro sahnesini yıllardır koruma/destekleme olayını gizlemenin etik bir davranış olmadığını; Türkiye Ormancılar Derneği yerine, geniş bütçeli kişi/grup/kurum/örgütlerden fedakarlık beklenmesi gerektiğini söyledikleri bir bildiri yayınlayarak, eleştiriler karşısındaki istikrarlı sükunetlerine bir son verdiler. Yaptıkları açıklanmadan anlaşılacağı gibi Ankara Sanat Tiyatrosu'nun yıkılmaması için bir geri adım atmak yerine, dernek olarak davranışlarını haklılığını kendi gerekçeleriyle açıklamayı tercih etmişlerdir.

Türkiye Ormancılar Derneği uzlaşmadan uzak bir tavır sergilerken, taraflar arasında anlaşmazlığın son bulması imkansız gibi gözükmektedir.

Can Dündar'ın 13 Mart 2006 tarihinde Milliyet Gazetesi'ndeki köşesinde Ankara Sanat Tiyatrosu'nun kapatılması çerçevesinde yazdığı yazıda sorduğu soruyu yinelememek içten bile değil; Bir kentin sakinleri, o kentin mirası yağmalanırken susup oturabilir mi? Can Dündar yazısında yan yana olan üç kapıdan bahsediyor; Piknik, Sanatsevenler Derneği ve Yeni Sahne. Yemek yediği Piknik'in yerinde şimdi bir banka, sohbet ettiği Sanatsevenler Derneği'nin yerinde ise bir pasaj olduğunu hüzünlü anlatıyor yazısında.

Şimdi biz ise Tiyatromuzu ticari bir merkeze dönüştürmelerine öylece seyre bakıyoruz. Kültür miti olan bir tiyatronun üzerine harç atılıp; görkemli bir mezar taşı olarak alışveriş merkezi dikilmek üzere ve Ankara halkı şehrinin yağmalanmasına sessiz kalarak izin veriyor.

